

KAD SAN BI MUŽIKANT

*Franjo Dragojević, Perth (Australija)
franko_d_au@yahoo.com.au*

Bilo je to odavna, ali pantin još i sad, kako da je bilo učera.

Lipo rano litnje jutro u Luci, priko borih i palmi, rive i žardina prosipa se zlatna mriža sunca po mistu, uhodi kroz škure i punistre roditejske kuće, i miša se s prvin zvucima iz vale.

Išlaća je rano ujutro pruga put Korčule i Dubrovnika, parti je vapor put Splita, vratili su se ribari iz defora i sad su dole na rivi kolo broda, kašeta i svojih mriža.

„Ćapaj!” „Naa!” „Potegni!” „Mola!”

Nosi jutro glase od ribari, čejadi što prohodu za na posal oli u baščinu s živinun, kadikad se čuje kako udre kopito od mazge oli tovara po kamenu rive, pa se iza tega čuje:

„Var... varovamo...” Oli: “Cu... cu...”

„Homoćaa...” – zove niko tamo ispod skule, a jedan što je proša kun ribari zapita je:

„Je li sardela?”

Nigdi u visini javili su se opet galebi, razbudila se vala.

Išli smo priko Luke moj otac i jan, i taman tamo kolo klupe ispod onih prvih borih blizu peškarije skupilo se čejadi, više nego inače, stoju kolo jednega mladića i ništo s njim razgovaraju.

Vidilo se, ti mladić bi je nikako u centru pažnje, nasmijan, raspoložen, razgovara je s onima kolo njega a i čejad što su prohodili amonjili bi ga, pozdravili, dali mu ruku... „Kako si, kad si doša...”

„Viš” – reka mi je moj otac – „to ti je naš mladić,

Lučanin, mužikant, toliko dobro svira da su ga iz vojske poslali za nagradu doma na odmor priko lita...”

„Ovo je dobro” – promisli san onako kako dite – „bit mužikant pa da ti se sva čejad javjaju nasrid Luke, i još iz svita dohodiš doma za nagradu”.

Kasnije, sjećan se, opet kako dite, jedno drugo rano jutro, kroza san i škure, začu se kanat, zvuci pjesme dopirali su tamo nigdi iz starega pristaništa di bi se kosta i veziva stari parobrod „Porozina”.

Kantala je klapa, lipo, za ostit sve, fremat i osluhnut, ma nisu kantali allegro, nego drugačije, nika neobična tuga bila je u toj lipoj melodiji što se dizala s glasima tenora, rasla pomalo kako da se more dotiče žala i mrkinte digo u dnu vale u Spilišku, u miru borja, starih ograda i kamena jedne osamjene kuće u gori, pa se onda vraća kako val vanka na otvoreno more, i nestaje u dubokoj lirskoj tišini, nigdi u dajini.

„Što je ovo, ko to kanta, može bit da mi se ovo sniva...” – promisli san.

Ujutro san pita babu.

„Ni ti se snilo, nego su kantali kad je brod išaća” – rekla je baba.

Baba je već rano ujutro, kako i uvik, bila obać po Luci, u butigu, za pasat rič s čejadima i znala je sve novitadi i što se dogodilo u mistu.

„Išlaća je jutros jedan mladi čovik iz Luke u svit, put Australije, privešće ga brat što je već tamo, sviri je ode u Mužiku pa su mu došli prijateji zakantat da ga ispratu...”

Kantala je klapa, lipo, za ostit sve, fremat i osluhnut, ma nisu kantali allegro, nego drugačije, nika neobična tuga bila je u toj lipoj melodiji što se dizala s glasima tenora, rasla pomalo kako da se more dotiče žala i mrkinte digo u dnu vale... Išaća je jutros jedan mladi čovik iz Luke u svit...

„A što su kantali baba?“ – hoti san znat.

„Kantali su: Cviće moje“ – odgovorila je baba što je već bila u poslu po dvoru.

„A kako gre daje, kako gre daje, an baba...“ – nisan joj da mira.

„Ovako gre...“ – rekla je baba – „Cviće moje na mojoj gustrini, sad te beru mladi muškardini...“

Zamislila se baba, bit će promislila na svojega brata što je prin pusto godišć iz Prigradice išaća u svit, Južnu Ameriku, Argentinu i nikad više ni doša nazad.

Zamisli san se i jan, išaća je jutros rano ti mladi čovik u svit, znači, ostala je kuća, osta je dvor u kojemu je resta, u dvoru gustrina i cviče, i sad će mu to cviče doć brat niki tamo muškardini, kad njega nima.

To ni dobro, učinilo mi se, ali viš kako je dobro što su ga lipo prijateji ispratili, jutros rano, i to zato jerbo je mužikant.

Kad san već bi u zabavišće, bile bi nas učiteljice odvele gledat kad bi na praznik Mužika izašla svirat priko Luke. Mužikanti su za nas dicitu imali najboje uniforme u mistu, boje i od milicionera i od barbe Jakova Tomića, starega kapitana od porta.

Sjećan se kako je jedan put jedna mala iz mlaje grupe u zabavišću vikala i pješćala dokli je gledala Mužiku:

„Eno puno Jakova, sviraju i imaju nove barete!“

Mi što smo bili malo veći, znali smo tada i kako se zove po koji strumenat i pojedine mužikante po imenima, najzanimjivije nan je bilo gledat onega što je nosi baturicu ispid mužike i barbu Nedota

Gugića što je tuka u tambrlin u zadnjemu redu.

Pješćali smo in i mislili da je sad ovo moć bit nama mužikant u monturi i bareti, što bi se činili ispid čejadi i prijateja ovako svirit, i pasavat priko cile Luke.

Još par slika iz ditinstva, opet o mužici. Stoji Dida na putu dole ispid kuće i ozbiljno razgovara s judima o baščini, grozju, vinu, pove se razgovor o nikemu predjelu i kako gospodar redi tamo baščinu, reklo se da mu je lozje uvik lipo uređeno, da je grozje ki kamenje, vino kako bog, a da čovik zna i lipo zakantat u društvo. „Ni se za čudit tako su mu i stari bili sredjeni...“

„Siguro da zna zakantat...“ – reka je Dida, stari Humaš, i doda: „Uvik su u famiji imali čejad s dobrin uhun i uvik jin je kogo bi u pjevače oli sviri u Mužiku“.

Jedan opet drugi put, kad je umri stari barba Kuzma iz susistva, skupili su se na dan sprovoda ispid kuće susidi i prijateji, u dvoru vinci od smrške usičene u bandi di je bilo njegovo borje, hladni zimski dan, stare žene s črnima obrusima, počele su padat i nike kapje dažja, doša je i pop, svi čekaju.

„A što se ne uputu put grobja, nakisnućemo“ – pita san opet babu, i viri iza nje.

„Ne mogu još, sinko moj“ – odgovorila je ona. „Čeka se da dojde Mužika...“

I stvarno, vidi san, tek kad su došli Mužikanti, žalovali se famiji i zasvirili ispid kuće, poredali su se čejad, vinci, kasa, uputi se sprovod i barba Kuzma, zadnji put priko Luke, ovi put ne na svoju svagdašnju rabotu u baščinu, nego na počinak u Svetega Roka.

Eto, ovo su mi prva sjećanja na Lušku Mužiku, za me već tada rano u ditinstvu bit mužikant značilo je ništo posebno, mužikanta su čejad znala i pozdravjali su ga kad bi doša u Luku i ako je živi vanka svog mista, mužikant je ima prijateje što će mu zakantat na rivi i ispratit ga na putu u svit, mužikanti su imali monture i barete i kad su svirili priko mista gledali su ih Luka i Lučani.

Bit mužikant značilo je, reka je Dida, da ti je siguro i baščina sredjena, i vino kad ga provaju oni što se razumu u vino, kad se skupu susidi i prijateji, jedno od bojih, da ti niko ne more reć da si tovar bez sluha nego da si od onih što znaju

lipo zakantat u društvu, donapokun ni sprovod ni moga počet brez Mužike i mužikanata - tega dila mista, i svakidašnjega života Luke, uvik u njenin radostima, utjehe u njenin tugama.

Bit mužikant značilo je, reka je Dida, da ti je siguro i baščina sredjena, i vino kad ga provaju oni što se razumu u vino, kad se skupu susidi i prijateji, jedno od bojih, da ti niko ne more reć da si tovar bez sluha nego da si od onih što znaju lipo zakantat u društvu...

Tamo nigdi kad san bi u peti, šesti razred osnovne skule otvori se u Mužiku tečaj za nove glazbare, počelo ga je dosta dice i kroz naredno godišće izašlo nas je bilo jedno desetak, dvanaest mladih mužikanata, medju njima Perica Žuvela, Tino Dragojević, Dino Stipković, Perica Maričić, Mirjan Vidulić, Mirko i Ivo Šeparović, Elio Žuvela, Mario Oreb i još niki.

U toku tečaja za mlade glazbare počeli smo dohodit na vježbe i prove u zgradu Mužike na pijaci blizu crikve, u ono isto tajno misto di smo kako dica gledali kako mužikanti greduća nakon svirke i mimohoda po mistu. Iako smo dakle počeli i sami zalizat tamo, nika čudesna tajnovitost kuće u kojoj su bile prostorije Mužike, ostala je uvik prisutna.

Kamena zgrada, s uskin skalama za uspet se na drugi pod, odisala je cila s nikun starinun, pod krovun i iza škura, u srcu stare polače kucala je nevidjiva ura vrimenta sadašnjeg i prošlog, teklo je u njoj vrime i glazba, note i judske priče, u mistu u vali.

Davno se smirila pokojna ruka vridnega maranguna što je učini visoke starinske ormare u prostoriji Mužike, a ormari su još bili tamo u kantunu, skrivajući u sebi stare uniforme i barete, baturice što se više nisu nosile, a vele ti su puti izašli mužikanti narešeni u njima i vele ti je puti ta baturica bila isprid Mužike i letila u zrak.

Bilo je tun i starih partituri, na karti što je odavna već požutila i nagrišpala se od godišć što su prošla, skladbe što su ih strpjivo prepisivale ruke starih meštara, maestra Furlanija i drugih, datirane i potpisane u starinskemu krasopisu s perun. Te skladbe svirali su mužikanti prin puno godišć, i oni su dohodili na prove, ribari, težaci, nakun dana u baščini oli po moru, nakun posla oli skule, učili su svirat, i svirali za svoju dušu, za lipotu mužike, za svoje misto i miščane.

Na slikama što su već počele blidit, bili su stari meštri i kapelnici što su sedili svečano, inkordani, na katridi u sridini slike, pa onda stariji ozbilni mužikanti s brcima, mladići što su se činili narešeni, i dica naših godišć što su sedili po klehu, nasmijani, slikani onda kad su izašli u Mužiku prvi put.

Odavna su već svi oni bili pokojni, na grobju svoga rodneha mista ispraćeni s Mužikun ili zauvik ostali digo daleko u svitu ako su išlića u tujinu kako oni mužikant što je osti svoj dvor, gustrinu u dvoru i na gustrini cviče. Ni jih bilo odavna, ma je ostalo puno više iza njih nego karta i slike, nastavili su dica dohodit učit svirit, ostala je Mužika u mistu, sviralo se i daje, trajala je lipota mužike.

U staroj prostoriji Mužike bilo je i strumenata što se odavna više nisu mogli ni svirit, razbijenih fligeri, dili klarineta, klapne, osušeno i ispucano drvo, mjed što je odavna prestala sjat, stari ventili i botuni od basih i trumbunih, ispješćani stari tambrlini i koža od bubnja.

Jedan put za godišnjicu Mužike, naš Ivo Cetinić Paron ukomponira je bi puno tih starih instrumenata i dijelova u kako malu izložbu u izlogu butige „Astra“ i pod njima napisa nekoliko duhovitih komentara, primjerice ispod jedneha starega fligera, cilega ispeštanoga i s iskrivjenun trumbun napisa je: „Ni ovo ništa, ovo san jednu noć samo sviri pod krivu punistru!“ Ili opet drugi komentar, ispod fagota od dijelova klarineta, klapni, cijevi i ventili napisa je: „Ko bi razmrši ova čriva i parangal!“

Bilo se za nasmijat, ali ovime je isto tako duhovito, na naš Luški način odana i tiha počast i tim starin strumentima, judima što su ih svojin trudun pribavili i donili iz majstorskih radionica u Češkoj i Austriji, vridnima našima starima što su uz vas posal i teškoće života nalazili vrimenta za

umjetnost i Mužiku. Svakako, za me je i dan danas ostalo u staroj zgradi Mužike, reka bi dobota, niko sveto otajstvo glazbe i vrimenta.

Kad san kako dite tamo svira na prove činilo mi se kako da bi kadikad u te naše prve zvuke nigdi iz daleka, priko pijace, skalini što su se spuščale u Luku, odizdala iz mista i još daje tamo nigdi iz dubine vale iza naših škoja, s vitrun, kroz punistre Mužike ulizali i niki drugi zvuci, odavale su odnikud note starih glazbara, zvuci s davnih mimohoda, njihove vesele koračnice i funebre, odsvirane s čežnjun i lipotun, note što su prošle kroz naše kamene kalete i izmedju kuća, kroz jidra i priko jarbula od brodih u vali, priko krova od skule, i kampanela, a vitar što ih je odni još daje u naša poja, bande i gore, medju borje i masline, vraća ih je sada nama mladin glazbarima, na našin prvini vježbanjima, da nas pratu u tin počecima.

Meštri koji su učili nas generaciju mladih glazbara polovinun tih sedandesetih godina, imali su puno voje i strpjenja i dohodili su vježbat s nama nakun svih njihovih svakodnevnih obaveza na radnin mistima ili u baščini.

S nama su najviše radili barba Mirko Stipković, Tonko Maričić, Petar Prižmić ali učili smo i od svih drugih starijih mužikanata, Vinka Šeparovića, Janesa Vlašića, kasnije naročito od umirovljenog vojnog muzičara barbe Miloša Tasovca.

Jedan put sjećan se, dok smo čekali naše meštre, na provu nan je zaliza i stari barba Petar Antica, legenda luške Glazbe. Privučen valda našin falivanjun, doša je, vaze je trubu u jednu ruku i iako već u godinama i s posljedicama paralize nakon kolpa, odsvira je u dahu i za oktavu višeje ono što mi nismo mogli.

Moran reć da nismo uvik bili ni sveci dokli smo išli na tečaj, znali smo digod štogo i fabrikat i najidit meštre, neka nan oprostou na temu.

Kroz drveni pod Mužike moglo se kroz nike buže čut staroga drvodjelca u prizemju što je vazda vridno fatiga, planja, šega, potuca, prignut i zabrgan u svoj posal. Ma insoma, ni nan da vrag mira, mi smo nakun svirke kad je valo očistit strumente i ocidit iz njih vodu i slinu što se skupi, nike od tih buži na podu malo proširili i kako da nećemo počeli cidit vodu kroz buže dole u radionicu. Jedan bi cidi a drugi gleda i hihišća se kako je bidan čovik dole u radioni kisnu i otira se misleći valda da se znoji.

Jedan opet drugi put prin nego što su počele prove, par farabuta vidilo je gore iz punistra Mužike jednega malega što je sta u susistvu, a uvik je bi miran, dobar i ušestan, vazda lipo i uredno obučen, nikad ne bi bi sta nijanci zaigrat na balun s nama na pijacu, za ne ishalavit se. Niko je od tih farabuta ji kriše, i dokli su jih zakrivale grane lipa na pijaci, začas je iz punistra poletilo zrilo voće, adijo čista košuja i gaće i još se pa bidnemu malemu smijat kad ga je mat izvikala i ispjuskala što se šporka.

Poslin, kad smo već naresli i bili malo ozbiljniji, isto nan ni vrag da mira i bi bi nas potanća učinit koji despet, jedan put smo jednemu starijemu mužikantu fabrikali bili ništo na klapni od saksofona i u toku prove gledali ga i smijali mu se kako se muči, puše i kako se zapisteja, da bi se na kraju obada da ništo ni u redu, najidi se i utekaća doma nakun što se u jidu svadi s onima što su sedili kun njega.

Drugi put opet, niki su za despet umisto modrih gaća za u svetac obukli rebatinke samo da se mogu smijat kad su se stariji mužikanti počeli jidit:

„A što je ovo, je li to roba za obuć u Mužiku, oli smo došli zamisit pastu za bultu?”

Oslačali nas se bili ovaki grisi, nike smo zgrišili i više puti, nike pute smo prošli lišo, ma ćapali nas donapokun, potužili su se čejad i izvika nas je meštar barba Mirko:

„Tovari, zašto ste cidili vodu po barbi Draškotu?”

„Zašto ste hitali malega Brankota s gnjilima krišama?”

Ima je barba Mirko mota za sve, svira je sve strumente, i bi je čovik i meštar i onda kad nas je izvika, kako da ga i sad čujin kako bi nas bi dobroćudno, na svoj način, ukori kad bi bili digo zakasnili navečer na prove Vele Mužike:

„A što je, di ste, oli je bilo štogo koščivega za večeru?”

Svakako bilo je u Mužici, pored vježbanja i muziciranja puno humora i smiha, interesantnih storija iz prošlosti Mužike i mista, batudi što su se rekly i patroni što su se sparale u svakakvin prigodama.

Dohodi mi napamet sad jedna taka patrona od jednega starega mužikanta, hodili smo pomalo u sprovod i izmeju dvi marče, niki su od mužikanata razgovarali o novemu strumentu što ga je Mužika

dobavila, to je bi veli bas saksofun što ga prin nismo imali. Govorili su da kako je to dobar strumenat, da ima lipi jaki zvuk, a bilo je to peču strumenta, niki dili su mu bili kako trumba o špahera, doбота ga je valo nosit u dvojicu na škinju, kako bokun rožnjika.

Sluša je te puste hvale ti stari mužikant, pa će odjedanput:

„Paa... da lipo zvuči, reka bi da hroče koji debeli gudac, digo ispo bulte...”

*Oslačali nas se bili ovaki grisi,
nike smo zgrišili i više puti,
nike pute smo prošli lišo, ma
ćapali nas donapokun, potužili
su se čejad i izvika nas je
meštar barba Mirko:*

*„Tovari, zašto ste cidili vodu po
barbi Draškotu?”*

*„Zašto ste hitali malega
Brankota s gnjilima krišama?”*

Ćapa nas je na ovo smih i doбота smo mi mlaji učinili novi skandel jerbo smo bili odma iza kase i tiščac do ožalošćenih i rodbine, ali kako se nećeš počet smijati?

Bilo je u Mužici priča za cili jedan libar, puno puti u zimsko večer na provi ispriповidili bi mužikanti po koju i znali smo se na nike storije ubivat od smiha, nike i nisu bile za smijati se ali su isto bile interesantne, te druge su govorile o našima starima miščanima i mužikantima što su provali nevoju, glad a isto su se znali u svoj nevoji nasmiјati.

Puno mužikanata znalo je te priče i batude ispriповidit na poseban način, upravo nadareno, dakle ne samo s talentun za glazbu nego i s umijećem pripovjedača i glumca u pučkom teatru, judski razgovor što je teka u temu malemu teatru bi je nepresušno vrelo humora što daje koraja i snage, i čovik bi se s još većun vojun nakon take priče i pauze u sviranju ćapa vježbat oni dil muzičke partiture što je bi težji.

Bile su te prove i sviranje u Mužiku ne samo učenje glazbe, nego na jedan način i prove za one druge, težje partiture, kasnije u životu, a to malo smiha i humora pomoće puno puti kad je čovik daleko, oli kad je grubo.

Neću zaboravit prve prove s Velun Mužikun, prin nego što smo počeli izahodit svirat po Luci, nikad za me nisu jače zagrmili i odavali basi, trumbuni i bumbardine nego ti prvi put, ma koji simfonijski orkestrioni i opere, to je bi doživjaj, zasvirit prvi put s Velun Mužikun.

Kad smo prvi put izašli s Velun Mužikun u Luku, bi je to lipi osjećaj, svirit s onun istun Mužikun što smo je gledali kako dica, i prohodit priko mista, činit se ispid čejadi, susida, dice i prijateja iz skule.

Svirali smo s Mužikun za praznike, sprovode, koji put smo čak išli u sprovod i u Blato, uvik bi posli tega komentirali ko je boje sviri, Blaska oli Luška Mužika, svirali smo i na školskin svečanostima i izletima. Oni što su svirali trubu, svirali su ustajanje i povečerje na školskemu logorovanju za sve skule na Korčuli što se održavalo na otoku Badiji.

Svirali smo posli i na pokladnim i društvenim plesovima, a jedne godine nas pet, šest mlajih mužikanata omaškaralo se u kostime za koje je indeju dala teta Jelica Stipković i pomogla ih sašit s drugim materama.

Svirali smo „Maškare, ča mogu maškare...” priko dvorane u Sokolani, i bili smo osvojili tortu za nagradu.

Veselje je bilo i svirat i omaškarat se, a posebno još dobit nagradu, torta se jila samo na piru oli na koji rodjendan. Ije, lipi su bili svi drugi domači kolači, pršurate, hrstule, sirnice, lumblije, pa i pocukarane pogače, ma isto nikako je bilo jadno gusto izist tortu, prvo onu kremu i čokolatu na vrhu, pa onda samlivene mindele i orahe okolo, pa onda ono u sridu.

Kasnije, tradicionalni su bili postali nastupi na smotrama otočkih glazbi što su se održavale svake godine u drugemu mistu na otoku. Nama mlajima bilo je gust poč u drugo misto kako luški mužikant, proč kroz ta mista prvo svirajući u mimohodu i kasnije odsvirat kuncerat, obično u centru mista. Mimohod i koncertno sviranje na smotrama bilo je na jedan način i takmičenje s drugima Mužikama, ko će boje odsvirat koračnice i ko će imat boju i za publiku interesantniju koncertnu izvedbu. Za mlaje

Foto: Iz autorove privatne zbirke

mužikante ove smotre i koncerti bili su i prilike za sviranje prvih solo dionica što ih je isticalo kao mlade muzičare te njihov rad i vježbanje u toku godine. Od naše generacije posebno se u solo izvedbama istaka već tada vrsni klarinetista Perica Žuvela koji će posli završit i Muzičku Akademiju.

Na smotre je bi i gust poč jer je uvijek bilo štogo za zakusku i večeru na kraju sviranja, znači za štogod izist i smokrit kjun. Jedan put, čini mi se da je to bilo u Lumbardu, susistvo dila mista di je Lušku Mužiku dopalo učinit mimohod i odsvirat koračnice, fremalo nas je u jednomu dvoru di su iznili bićerine, domaće vino, prošek, pršurate i hrstule.

Jedva smo se bili oćetali iz tega dvora, valo je poč svirat daje i navečer na kuncerat, a iza kuncerta bila je večera, riba, pršut i druge delicije, složili bi se bili mužikanti iz svih Mužika, zasvirili i zakantali skupa na takima večerama.

Jednega puta ništo se bilo dogodilo, ili općina to godišće ni imala solada za potrošit ili je organizator hoti zasparinjat na jiću, insoma umisto očekivane večere na pijatu i štogo u mokro, za izist s zlicun, doćekali su nas sengvićí, usuho.

Jedan naš mužikant kojega je to bilo malo

najidilo, hodi je okolo i vika da ga čuju organizatori:

„Pazite, jijte pomalo, nemojte se iskapat...!”

Za nas što smo već bili mladićí, gust je bi i doć na smotru za vidit mlade mužikantice naše vrsnice iz drugih Mužika, Korčulanske, Čarske i Lumbardske Mužike.

Mlade mužikantice što su izgledale još zgodnije onako u monturama, znale su se lipo smijati i drago in je bilo bit s nama, svi smo se pomalo vrtili kolo njih, ma valo je bit oprezan, najlipjoj od njih otac je bi dirigent i kapelnik u njihovoj Mužici, ima je jadro listo uho i ču bi što si reka oli pošapja na kilometar, a ima je dirigenski šćap kako kjuka za potegnuto granu o rogača, ni se bilo za igrat.

I naši Lućani, pogotovo niki roditeji, nastojali su sve učinit, parićat i pomoć dicit da se parićaju za smotru, mater od jednega moga prijateja dan prin smotre, za nevoju, odlučila mu je oprat i uštirkat baretu, jerbo da je bila halava.

Ma, ni to dobro ispalo i bareta je opjuhnula, umisto lipe kapitanske barete kako da je na glavu nataka ćurkut od vriće za masline, despera se prijatej, kako će sad, a pogotovu ka smo mu rekli da se drica od nas oli da baren digne i spremi

Foto: Iz autorove privatne zbirke

baretu kad se gremo javit ženskama.

Na sriću bili smo mu našli drugu baretu u staremu ormaru u Mužici i tako ga spasili.

Jedan opet otac toliko je zdušno hoti pomoć nosit leturine nuz skale od Mužike i ukrcat ih u autobus prin odlaska na smotru da je u rabiji sti na se toliko tega da se zakuntuba nuz skale, ni se znalo je li pješće jače un ili leturini, cili se bi izlepeta i iskrivi ma je isto iša na smotru makari i cotajući.

Ti isti otac posli na smotri jidan na sina da kasni i da još ni parićan, malo prin nego što je Mužika imala počat svirit kuncerat, iša ga je išćat.

Njegov sin, koji je za reć malo a pravo, uvik bi jadno komodan, umisto da se parićava za poč svirat iša je išćat di će kupit boji sladoled.

Otac opet uvjeren da je malemu naudilo i da je iša u zahod u hotel, uleti je s tarace hotela di je treba počat kuncerat u toalet i kad je vidi da su vrata zaklopjena poče je bubat po vratima o zahoda:

„Otvori bržje, izajdi, što više činiš unutra, nabiću te noga, platićeš jan ti govorin...!”

Sin mu dakako ni bi unutra nego se kolafjaka vraća s rive s pečū sladoleda ma su zato iz zahodi počeli u strahu i plahu izlićat gosti, niki naši, Česi

i Njemci, videći oca onako jidna i iskrivjena, stvori se brumbul, a sve eto za našu Mužiku i uspjeh na smotri.

Tradicionalni su bili postali i izleti, tamo kolo dana Svete Cecilije, patrona od mužike.

Išlo se na Proizd, a sjećan se jedan put išli smo na Lastovo.

Obično bi prin partence i na izlazu kroz valu oštropili po koju veselu, da se vidi kad Mužika gre na izlet, izašli bi bili gledat i naši i furešti.

Bilo je uvik za prigrisť štogo i za napit se za marendu po putu, a onda posli parićalo bi se štogo u toku dana za rućak i večeru.

Za spizu je jedan put kad se išlo na Lastovo bi zadužen Pavo Franulović, trubać i kuhar u hotel. Parića je un svega za cili dan kako pravi vridni kuhar profesional, ali našlo se i bokun bojega od čega je Pavo učini malu deliciju u jednu tećicu, da će to bit za samo par onih što su mu pomogli, oli što su bili upućeni u tu malu tajnu njegove kuhinje i da će se to izist tako u odabranemu društvu, bi je niki reka – za „pabriano grozje”, samo par čejadi, u gabini na brodu, u toku puta.

Ma, što se dogodilo, raspoložili se svi u toku puta, kruži je jedan veli pot s vinun okolo, raspolož

se i Pavo, i tako je pošapja un još nikima o toj deliciji za izist i svima je doda:

„Samo nemoj nikomu govorit!”

Zaboravi je un kolikima je to reka i na kraju kad je valo izist to u „prijbranemu” društvu natiskala se doбота cila mužika u gabinu jerbo su na kuncu svi obaznali.

Kad smo došli na Lastovo, stavi je Pavo varit juhu i lešo za obid u jedan veli vapor, sve po zanatu, velikani bokun lipega mesa, selen, kapula, koji kumpir, ali išlića smo zasvirit jednu na rivi, skoči je Pavo i čapa fliger, pa opet malo daje od rive u niku konobu, pa nikima našima, pa nikima strankinjama i u niko doba obvršili smo na niku glavicu usrid borja, vidilo se more i vale okolo, uprilo sunce, pucaju cvršci a mi smo svirili sve to žešće.

Skoči je Pavo i snaša se, zapu je nike lamine mora, ništo doda, ništo vrga, judi moji intervenira je na toj juhi kako likar na pacijentu što je još jedva duhat, leti je po kuhinji kako da ima deset ruka, učini je čudo, spasi juhu i gladnu, žednu, umorenu Mužiku što se pomalo vraćala na brod.

Najžešće od svih sviri je Pavo, un je svira srcun i s dušun, čula se njegova flikorna priko cilega škoja, i nastavi je svirat čak i kad su se drugi umorili, niki seli, niki bome svurgali u hlad i legli.

Kad se najedanput sjeti Pavo vapura i juhe, skaknu je kako pero i poleti iz te glavice dole put vale i broda, voda je već odavna bila proglogojila, ostalo je meso nasuho, osuši se selen kako suhi vris, a ko će sad ostat živ, i ko će nahranit Mužiku.

Ali što ćeš vidit, skoči je Pavo i snaša se, zapu je nike lamine mora, ništo doda, ništo vrga, judi moji intervenira je na toj juhi kako likar na pacijentu što je još jedva duhat, leti je po kuhinji kako da ima deset ruka, učini je čudo, spasi juhu i gladnu, žednu, umorenu Mužiku što se pomalo vraćala na brod.

Jili su svi na kuverti ispod tende kad se izvadilo u pijate i ne da se ništa nisu obadali nego su lizali prste i samo biš kadikad ču:

„Jo, što vaja...”, „Liči...”, „Ja, dobra ti je...”, „Prava je ... Pavo... evala...”

Od zadnjih vježbanja i nastupa s Mužikun ostalo mi je posebno u sjećanju sviranje s Velikin Plesnin Orkestrun.

Veliki Plesni Orkestar, oli Big Band, formiran je na inicijativu starijih mužikanata koji su imali iskustva svirajući taku vrstu mužike u plesnim i zabavnim sastavima.

U Orkestru bilo nas je petnaestak, nekoliko truba, klarineti, saksofoni, par trumbuna, električne gitare, orgulje i bubnjevi.

Od nekuda iz vanka dobavile su se note, jazz, dixieland, foxtrot, kompozicije s kojima su se proslavili Gershwin, orkestri Glen Millera, Benny Goodmana, Duke Ellingtona i Armstronga, a na repertoaru smo imali i popularne domaće zabavne šlagere i melodije.

Note su onda naši meštri napisali za svaki pojedini instrument, aranžirali za plesni orkestar i jedno popodne u kasno lito počeli smo vježbat.

S nama je naročito uporno vježba barba Miloš Tasovac, pedantno i profesionalno, a un je opet tako uho ima da biš samo bi moga promislit odsvirit što go krivo, a kamoli zasvirit malo višju oli nižju notu odma bi to bi osjeti, i prin nego što si fali, već bi te frema, mahnu s rukun, malo se nasmihnu i reka: „Stanite, stanite, ne valja...”, oli „Ne, ne, ne štimate...”

Pa bi onda opet uporno, po ko zna koji put, ohrabri i reka: „Idemo, još jedan put...”

Za nas što nismo prin svirali tu vrstu glazbe, sviranje pod dirigentskom rukom barbe Miloša bilo je ne samo učenje muzičke discipline i upornosti, zvuk Plesnoga Orkestra bi je za nas otkriće novih lipota mužike, novi veliki muzički svit i doživljaj.

Svirajući te partiture s Plesnin Orkestrun na koncertu ili na plesu, u Luci, Blatu ili „Solitudu” na Lastovu, i slušajući pljesak publike, prosanjali su niki od nas mlajih mužikanata kroz te nove zvuke i nike nove dajine, otoke, palme i daleke zemje.

Bili su to lipi snovi, na izmaku ditinstva i početku mladosti.